

HỒI THỨ HAI MƯƠI BẢY
QUA ẨM, QUAN CÔNG TRẨM LỤC TƯỚNG
ĐƯA CHỦ, XÍCH THỔ VƯỢT NGÀN TRÙNG

Thái Dương xưa nay thấy Quan Công được trọng đãi thì ghét lắm.

Tào Tháo nói :

- Không quên chúa cũ, đó là bậc trượng phu , các người nên lấy đó làm gương .

Trình Dục nói thêm :

- Được Quan Công thì Viên Thiệu như hùm thêm cánh , giết đi là phải .

Tháo nói :

- Ta đã hứa, không nên thất tín .

Lại quay sang Trương Liêu :

- Vân Trường chẳng ham vàng ham bạc, ta thật mến y . Vậy người đi theo ta, gọi là tiền va và tặng va chút lễ vật hầu va ghi nhớ lại sau này .

Nói rồi cùng Trương Liêu đi ngay.

Vân Trường đang đi , chợt nghe tiếng gọi :

- Xin hãy chậm lại .

Quay lại nhìn thì ra Trương Liêu, Quan Công liền bảo quân đẩy xe đi trước, còn mình hoành đao đứng lại hỏi :

- Văn Viễn có việc chi vậy ?

Trương Liêu nói :

- Thừa Tướng sắp tới để tiễn anh, anh nên đợi một chút .

Quan Công nói :

- Thừa Tướng mà mang thiết kỵ bắt tôi thì tôi cũng xin liều thác mà thôi !

Nói rồi, đứng trên cầu mà đợi .

Phút chốc, Tào Tháo cùng vài mươi quân kỵ đi tới , theo sau là Hứa Chử, Từ Quảng, Vu Cấm, Lý Điển. Tháo ra lệnh cho chư tướng dừng lại, Quan Công thấy không ai mang theo khí giới thì mới an tâm.

Tào Tháo hỏi han :

- Vân Trường sao gấp lắm vậy ?

Quan Công nghiêng mình thi lễ mà rằng :

- Tôi đã có trình Thừa Tướng trước rồi , nay anh tôi ở Hà Bắc nên tôi xin đi gặp. Dám mong Thừa Tướng nhớ lại lời hứa khi xưa .

Tào Tháo nói :

- Ta muốn thủ tín với thiên hạ, lẽ nào quên lời đã hứa. Tuy nhiên ngại tướng quân dọc đường thiếu thốn nên có chút lộ phí tiễn hành .

Nói rồi cho tùy tướng dâng vàng bạc.

Quan Công thưa :

- Cảm nghĩa bấy lâu vẫn còn đủ dùng, xin Thừa Tướng lưu lại mà khao tướng sĩ .

Tháo lại nói :

- Thì chấp chi chút vật mọn so với công lao to lớn bấy lâu !

Quan Công thưa :

- Có chút công khó nhọc , không đáng Thừa Tướng quan tâm .

Tào Tháo nghĩ rồi nói :

- Ta giận mình phúc bạc không cầm được Tướng quân lại. Thôi thì có chiếc cầm bào xin tặng Tướng quân làm vật lưu niệm vậy .

Nói rồi sai tướng đệ áo lên, Quan Công vẫn còn ngại sanh biến nên cứ ở trên lưng ngựa lấy thanh long đao vích áo lên đặt ngang trên mình ngựa, rồi nghiêng mình tạ từ Tào Tháo : Đội ơn Thừa Tướng, tôi chẳng dám quên .

Tạ xong, giục ngựa nhắm hướng Bắc mà đi tới.

Các tướng giận nói :

- Vân Trường vô lễ , sao không bắt lại ?

Tào Tháo bảo :

- Người đó một mình, chúng ta mấy chục người , có đề phòng là việc tự nhiên. Còn điều ta đã hứa thì phải giữ.

Nói rồi cũng ra về.

Quan Công đi lên, chẳng thấy xe nhị tẩu đâu, bỗng có người trên núi chạy xuống , cõ ngựa có đeo một thủ cấp, đến trước Quan Công mà thưa :

- Tôi là Liêu Hóa từ nhỏ bị lưu lạc phải cướp giết mà sinh sống , nay đồng đảng của tôi bắt được hai vị phu nhơn, sau mới hay là gia quyến của Lưu Hoàng Thúc. Tôi hối hận, chém đầu nó để tạ tội .

Nói rồi đưa Quan Công lên núi và đẩy xe hai vị phu nhơn ra trả.

Quan Công vòng tay xin hai chị miễn thứ.

Hai phu nhơn nói :

- Nếu chẳng có Liêu Hóa, at chúng tôi đã bị nhục rồi .

Quan Công nghe nói lạy tạ Liêu Hóa .

Liêu Hóa có ý đem lâu la đi theo.

Quan Công nghĩ là cho dư đảng giặc Huỳnh Cân đi theo cũng bất tiện nên kiếm lời từ chối khéo .

Quan Công lại phò nhĩ tẩu mà đi. Trời tối, vô xóm hỏi thăm một nhà để xin tạm nghỉ.

Ông chủ nhà hỏi thăm danh tính , Quan Công nói thực. Ông già mừng rỡ và truyền đặt tiệc thết .

Lại khiến vợ con mời hai vị phu nhơn vào nhà trong rồi nói :

- Tôi là Hồ Hoa, có con là Hồ Bang làm bộ hạ với Viên Thục, Thái Thú Vĩnh Dương . Tôi gửi một bức thư nhờ Tướng Quân đưa cho nó thì tôi cảm ơn vô cùng.

Quan Công lãnh thư rồi nghỉ. Rạng hôm sau lại phò hai chị lên đường. Tới ải Đông Lĩnh, tướng trấn nhậm là Khổng Tú ra ngoài thành đón.

Quan Công xuống ngựa đáp lễ.

Khổng Tú hỏi thăm đi đâu.

Quan Công nói đi Hà Bắc để tìm anh.

Khổng Tú nói :

- Viên Thiệu là thù địch, chẳng lẽ Thừa Tướng để Tướng quân sang đó hay sao?

Quan Công đáp :

- Đúng vậy, Thừa Tướng đã hứa với tôi rồi mà .

Khổng Tú lại nói :

- Vậy xin cho tôi xem văn bằng .

Quan Công nói :

- Vì vội đi không kịp xin văn bằng.

Khổng Tú lập tức trở vào thành nai nịt rồi nhóm binh sĩ trở lại ngoài thành mà bảo Quan Công :

- Không có văn bằng ta không để cho đi, vậy người dám qua thành không ?

Quan Công liền hươi thanh long đao đánh ngay.

Khổng Tú đánh đỡ không lại giây lát đã bị đầu rơi xuống đất.

Sau đó, Quan Công lại phò nhị tẩu đến Lạc Dương, quân vào báo tướng giữ ả là Hàng Phước hay .

Hàng Phước nhóm thủ hạ lại thương nghị .

Mạnh Đương nói :

- Sức như Văn Xú còn thua, huống hồ chúng ta , vậy phải dùng mưu. Tôi xin ra đánh rồi giả thua chạy. Tướng quân dùng cung mà lén bắn thì hạ được nó .

Bàn xong, Hàng Phước dẫn Mạnh Đương ra chặn đường Quan Công để hỏi văn bằng. Quan Công nói đi vội nên không có.

Hàng Phước bảo vậy thì phải quay trở lại.

Quan Công nói :

- Khổng Tú ngăn ta nên bị hại, người cũng muốn ngăn sao ?

Hàng Phước liền hô chư tướng ra đánh, tức thì Mạnh Đương ra đối địch, được ba hiệp, liền bỏ chạy. Nào hay ngựa Xích Thố phi như bay , mưu hay chưa thấy đâu đã thấy một loáng đao, Mạnh Đương chết đứt làm hai đoạn.

Hàng Phước núp ở cổng thành bắn ra một mũi tên , trúng cánh tay trái Quan Công.

Quan Công cắn tên giựt ra, máu chảy đầm dề, rồi đó Quan Công giục ngựa lại đánh Hàng Phước.

Phước né không kịp, bị ngay một đao chết không kịp trôi.

Rồi Quan Công lại tiếp tục phò nhị tẩu tới ả Nghi Thủy.

Tướng giữ ả là Biện Hỷ, cũng là dư đảng Huỳnh Côn ngày trước, nghĩ kế mai phục giáp binh ở Trấn Quốc Tự để hại Quan Công.

Bày xong kế Biện Hỷ ra nghênh đón Quan Công.

Quan Công kể việc chém Khổng Tá, Hàng Phước cho Biện Hỷ nghe.

Biện Hỷ làm ra vẻ cảm thông rồi nói :

- Sau này, tôi sẽ thừa lại để Thừa Tướng rõ.

Nói xong mời Quan Công vào chùa mà thết đãi cơm chay. Trong chùa có Phổ Tịnh Thiền Sư, người cùng làng với Quan Công, hay biết mưu kế Biện Hỷ liền nói nhỏ cho Quan Công rõ.

Quan Công liền khiến quân tâm phúc cầm khí giới theo luôn bên mình.

Đang ăn uống, bỗng Biện Hỷ làm ám hiệu, Quan Công liền hỏi :

- Tướng quân mưu hại ta chăng ?

Biện Hỷ cứ hô tả hữu xông tới.

Quan Công vung gươm chém chết hết.

Biện Hỷ bỏ chạy quanh phương trượng cũng bị Quan Công chém một nhát chết.

Xong rồi, Quan Công vào tìm Phổ Tịnh tạ ơn .

Phổ Tịnh nói :

- Tôi cũng bỏ chùa này mà đi vân du, ngày sau có dịp, ta lại gặp nhau .

Rồi Quan Công lại phò hai chị qua Vĩnh Dương.

Thái Thú Vĩnh Dương là Vương Thực là suôi gia với Hàng Phước, nay mưu để trả thù , nên sai dọn quán dịch tử tế, rồi đích thân ra nghênh tiếp Quan Công mà nói rằng :

- Nghe đại danh bấy lâu, nay mới được gặp, thật là vạn hạnh kính mời Tướng Quân ở lại nơi quán dịch nghỉ ngơi.

Quan Công cảm tạ, thỉnh hai chị đi trước, còn mình theo sau.

Nghĩ ngơi ở quán dịch xong, Vương Thực lại mời Quan Công đi phở yến. Quan Công kiêu không đi, Vương Thực liền cho quân mang rượu thịt đến tận nơi thết đãi, mặt khác, Vương Thực ra lệnh cho Hồ Bang lén chắt củi , đồ dẫn lửa sau quán dịch chờ sang canh ba thì đốt.

Hồ Bang được lệnh nghĩ thầm :

- Bấy lâu nghe danh Quan Công mà chưa biết mặt . Nghĩ rồi lén lại gần chỗ Quan Công đang xem sách mà ngó.

Nghe tiếng động Quan Công hỏi ai ?

Hồ Bang thi lễ rồi nói :

- Tôi là Hồ Bang tòng sự tại huyện này !

Quan Công liền hỏi :

- Có phải con của Hồ Hoa không ?

Hồ Bang thừa phải, Quan Công liền trao cho thư của Hồ Hoa.

Đọc xong Hồ Bang thất kinh nghĩ thầm : suýt nữa ta hại người có nghĩa khí rồi !

Nghĩ rồi mách lại tất cả đầu đuôi âm mưu của Vương Thục cho Quan Công rõ.

Quan Công cảm ơn, rồi mời hai chị đi trước, mình cũng nai nịt theo sau.

Hồ Bang lại nói cửa thành đã mở, xin đi ngay kẻo có hại.

Quan Công nghe lời đi gấp, giây lát quay lại thấy quán dịch đã bị lửa cháy ngất trời.

Chợt một đạo binh theo tới, đi đầu chính là Vương Thục.

Vương Thục kêu :

- Quan Công chớ chạy, có ta bắt ngươi đây !

Vương Thục nói rồi xông tới chém, Quan Công đón đỡ, chỉ một đao, Vương Thục đã bị bay đầu.

Đọc đường, Quan Công thâm cảm tạ Hồ Bang.

Tới Huyệt Châu, quân vào báo cho Lưu Diên hay, Lưu Diên ra thành nghinh đón.

Quan Công thi lễ mà rằng :

- Từ khi cách biệt nhau quan Thái Thú vẫn đặng mạnh chớ !

Lưu Diên cảm ơn rồi hỏi :

- Chẳng hay ngài đi đâu ?

Quan Công đáp :

- Tôi từ giã Thừa Tướng để đi tìm anh tôi.

Lưu Diên lại hỏi :

- Huyền Thúc đang ở bên Viên Thiệu mà Viên Thiệu là kẻ thù, sao Thừa Tướng lại cho anh đi ?

Quan Công bảo đã có lời giao ước trước.

Lưu Diên lại nói :

- Bộ hạ của Hạ Hầu Đôn là Trần Kỳ đang giữ ả Huỳnh Hà, e rằng không cho anh đi đâu.

Quan Công nghe xong, cứ đẩy xe đi tới.

Tới bến đò Huỳnh Hà thì Trần Kỳ tới hỏi :

- Ai đó ?

Quan Công đáp :

-Tôi là Quan Công từ giã Thừa tướng đi tìm anh tôi .

Trần Kỳ hỏi có văn bằng gì không, Quan Công đáp đi vội nên không có.

Trần Kỳ bảo :

- Không có văn bằng thì không qua đặng .

Quan Công nói :

- Người không nghe ta giết các tướng mà qua ải rồi sao ?

Trần Kỳ đáp :

- Gặp ta thì người không làm khó được đâu , nói rồi xông tới đánh.

Quan Công vung một đao, Trần Kỳ đã rụng đầu xuống đất.

Liền đó Quan Công lấy thuyền, mời hai chị qua sông.

Khỏi Huỳnh Hà thì tới phần đất của Viên Thiệu.

Tính từ Hứa đô tới đây Quan Công đã phải vượt qua năm cửa ải và giết mất sáu tướng của Tào Tháo. Nghĩ tới đó thì Quan Công ngậm ngùi không vui, sau lại tự bảo mình đâu muốn thế, chẳng qua là vì bó buộc mà thôi.

Còn đang suy đi nghĩ lại thì có một người phi ngựa tới.

Quan Công vội nhìn xem thì ra là Tôn Càng.

Tôn Càng kể :

- Hiện Lưu Tích đã chiếm đoạt đất Nhữ Nam , tôi phải đi qua Hà Bắc để cùng Viên Thiệu bàn kế phá Tào. Nào ngờ tới nơi mới biết nội bộ bên Viên Thiệu thiệt là lung củng, ai cũng nghi kỵ lẫn nhau, quân sĩ trở thành chệnh mảng. Vì vậy Huyền Đức đã bỏ Viên Thiệu mà qua Nhữ Nam, người e tướng quân về với Viên Thiệu cho nên sai tôi đón chờ Tướng quân ở đây .

Quan Công khiến Tôn Càng ra , mất hai vị phu nhon, Tôn Càng lại kể chuyện đã mấy lần Viên Thiệu toan giết Huyền Đức, hai Phu nhon nghe xong đều khóc lóc.

Quan Công nghe theo lời chỉ dẫn của Tôn Càng liền quay xe hai chị đi về hướng Nhữ Nam.

Chợt bụi bay mù trời một đoàn hùng binh kéo tới, đi đầu chính là đại tướng Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn vừa tới đã kêu lớn :

- Vân Trường đừng chạy nữa , có Đôn tới bắt ngươi đây !

HỒI BÌNH

- Đọc hồi này, chúng ta không thể không khen cái nghĩa của Tháo, nhưng cũng không thể không thấy cái gian ngoa của Tháo.

Khi nhắm không thể cầm chân Quan Công được, Tháo tặng nào vàng, nào áo, lại thân đưa tiễn, mục đích là để lưu chút tình về sau. Điều ngoa nhất là Tháo không cấp cho Quan Công giấy thông quan. Nếu Quan Công bị các ả phục binh hoặc đốt lửa giết đi, ắt Tháo sẽ nói: "Đâu phải tại ta, chính là tướng giữ ải của ta giết đấy". Như thế Tháo vẫn được tiếng nhân từ, ái hiền đãi sĩ. Thật là gian hùng. Kẻ tiểu nhân dù có lên mặt anh hùng, thì rốt cuộc cái tiểu nhân vẫn không sao giấu nổi con mắt người đời.

Từ hồi thứ hai mươi lăm đến nay, tác giả kể chuyện Vân Trường nhưng cũng không lạnh nhạt vai trò Huyền Đức và Trương Phi. Trong khi nói Vân Trường đều có liên hệ cho độc giả luôn luôn hình dung được bộ ba Lưu, Quan, Trương.

© HQD